

COPIII DIN SAT ÎI SPUNEAU
TUMI-MOARTEA-GLUMII.

De fapt, îl chema Toomey. Domnul Jonathan Toomey. Și, deși nu-i frumos să poreclești oamenii, lui i se potrivea de minune. Pentru că Jonathan Toomey zâmbea doar arareori, iar de răs, nu râdea niciodată. Când trecea pe drum, bombănea și dondănea, pufnea și boscorodea, mărăia și mormăia. Se plânga că la biserică bat clopotele prea des, că păsările ciripesc de-ți sparg timpanele, iar copiii prea fac multă gălăgie când se joacă.

Domnul Toomey era cioplitor în lemn. Ziceau unii că-i cel mai bun din toată valea. Cât era ziuaică de lungă, stătea la tejgheaua lui de tâmplărie și cioplea jucărioare de-o frumusețe rară din butuci de pin, de nuc și de castan. După cină se așeza pe un scaun incomod în fața căminului și-și fuma pipa, cu privirile pierdute în flăcări.

Jonathan Toomey nu era bătrân, însă, dacă-l vedeai, ai fi jurat că-i un moș, cum umbla aplecat de spate și cu capu-n pământ. Nici nu i-ai fi observat ochii de un albastru limpede cum e cerul de august. Și nici gropița din bărbie... Căci mai toată fața îi era ascunsă de o barbă stufoasă și neșesălată, împănată cu rumeguș și talaș, precum și cu resturi din ce se nimerise să mănânce în acea zi – firimituri de pâine, câte-o bucăică de cartof, stropi de sos uscat.

Sătenii nu știau, dar exista o pricină pentru purtarea lui posacă, exista un motiv pentru mormăiala lui morocânoasă, exista o cauză pentru care umbla gârbovit, de parcă ar fi purtat pe umeri o mare povară. Cu câțiva ani în urmă, când Jonathan Toomey era tânăr, plin de viață și de iubire, soția și pruncul său abia născut se îmbolnăviseră grav. Și, pentru că în acele vremuri încă nu se pomeneau spitale, medicamente și doctori pricepuți, soția și copilul s-au stins din viață la trei zile unul după altul.

Așa că Jonathan Toomey și-a încărcat tot ce avea într-o căruță și s-a dus încotro a văzut cu ochii, până când i-au secat lacrimile. S-a instalat într-o colibă la marginea unui sat și și-a văzut de meseria lui de cioplitor în lemn.

Într-o zi, pe la începutul lui decembrie, cineva bătu la ușa lui Jonathan. Bombănind și dondăniind, se duse să deschidă. În fața ușii stăteau o femeie și un băiețel.

— Sunt văduva McDowell. M-am mutat de curând în sat. El e fiul meu, Thomas, spuse femeia.

— Am șapte ani și pot să fluier, se lăudă Thomas.

— Fluieratul i-un moft, i-o reteză morocănos cioplitorul.

— Aș avea nevoie de niște figurine sculptate, spuse femeia și începu să-i povestească lui Jonathan despre un set de figurine de Crăciun foarte aparte pe care i le cioplise bunicul ei când era mică.

— După ce m-am mutat aici, mi-am dat seama că le-am pierdut, începu ea să-i explice. Am tot sperat că, printr-o minune, le voi găsi. Dar n-a fost să fie...

— Nu există minuni, o întreruse cioplitorul în lemn. Ia să vedem, poți să-mi descrii figurinele alea?

— Erau niște oi, răspuse ea.

— Două oi cu lâna crețată, adăugă Thomas.

— Așa-i, două, încuviință văduva. Mai erau apoi o vacă și un inger. Și Maria, Iosif, pruncul Iisus și regii magi.

— Trei regi, interveni Thomas.

— Poți să le faci pe toate? întrebă văduva McDowell.

— Pot.

— Îți mulțumesc din suflet. Când o să fie gata?

— Vor fi gata când vor fi gata, îi răspuse bărbatul.

— Dar trebuie să le am până la Crăciun! Înseamnă foarte mult pentru mine. Nu țin minte să fi petrecut vreun Crăciun fără ele.

— Crăciunul i-un moft, spuse Jonathan posac și închise ușa.

Peste o săptămână, iar bătu cineva la ușa cioplitorului în lemn. Pufnind și boscorodind, se duse să deschidă. Erau văduva McDowell și Thomas.

— Îmi cer iertare, spuse văduva. Thomas m-a rugat cu cerul și pământul să vină și să se uite cum lucrezi. Zice că vrea să se facă cioplitor în lemn când va fi mare și că s-ar bucura să te vadă la lucru, pentru că în toată valea asta ești cel mai priceput.

— N-o să zic nici păs. Nici n-o să știți că-s aici. Vă rog, vă rog frumos! cîrîpi Thomas.

Cu un mormăit morocănos, cioplitorul în lemn se dădu un pas în lături ca să le facă loc să intre. Arătă spre un scaunel de lângă tejgheaua de tâmplărie.

— Nu vorbești, nu te bățați, nu scoți un sunet, îi porunci el lui Thomas.

Văduva McDowell îi întinse domnului Toomey o turtă de mălai caldă, în semn de mulțumire. Apoi își scoase din coș andrelele și lâna și se așeză pe un balansoar în colțul opus al colibei.

— Nu acolo! urlă cioplitorul în lemn. Nimeni nu se așază pe locul ăla!

Așa că femeia se mută pe scaunul incomod de lângă cămin.

Thomas ședea fără să se clintească. Odată, când îi veni să strănute, se apăsă cu degetul sub nări ca să-i treacă. Altă dată, când simți că-l mănâncă piciorul de nu mai poate, în loc să se scarpine, numără în gând până la douăzeci ca să-și abată gândul de la mâncărime.

După o bună bucată de vreme, Thomas își dresе glasul și șopti:

— Domnule Toomey, vă rog, pot să vă întreb ceva?

Cioplitorul în lemn îl privi pe Thomas pe sub sprâncene, ridică din umeri și mormăi. Thomas se gândi că asta trebuie să însemne „da” și continuă:

— Asta, la care ciopliți acum, e oaia mea?

Cioplitorul în lemn încuviință din cap mormăind din nou.

După încă o bucată bună de vreme, Thomas șopti:

— Domnule Toomey, iertați-mă, dar nu ciopliți bine oaia mea.

Țăcănitul andrelelor văduvei McDowell încetă. Dalta lui Jonathan Toomey se opri din cioplit. Dar Thomas continuă să vorbească:

— E o oaie foarte frumoasă, drăgălașă și creată, dar pe oaia mea se vedea că-i fericită.

— Mofturi, i-o-ntoarse domnul Toomey. Oaia-i oaie. Oile n-au cum să arate fericite.

— Ba ale mele așa arătau, îl contrazise Thomas. Știu că sunt cu pruncul Iisus și asta le făcea fericite.

După această replică, Thomas tăcu tot restul după-amiezii.

Când clopotele bisericii bătură ora șase, domnul Toomey mormăi în barbă, plângându-se de zgomotul înfiorător. Văduva McDowell spuse că e timpul să plece. Thomas strănute de trei ori, apoi îi mulțumi cioplitorului în lemn că-l lăsase să-l vadă lucrând.

În seara aceea, după o cină de turtă de mălai și cartofi fierți, cioplitorul în lemn se așeză din nou la tejghea. Luă dalta în mână. Lucră până începură să i se închidă ochii de somn.

